

Série I, Číslo 8

BOLESTI ZRODU

kázáno ve Phoenixu

24. 1. 1965

William Marrion Branham

„Mluvené Slovo je originální semeno“

BOLESTI ZRODU

kázáno ve Phoenixu

24. ledna 1965

Skloňme své hlavy.

Drahý Bože, jsme dnes velice vděční, že jsi již tak mocně vylil Svoji přítomnost v našem středu. Očekáváme, že se tak stane i dnes odpoledne ještě ve větší, překypující míře. Děkujeme Ti za nádherný zpěv této milé sestry, která zpívala tu píseň a za to, že Tvůj Duch sestoupil a dal k tomu výklad. Prosíme Pane, dej, aby se tak stalo. Ó Bože, modlím se, abys požehnal jednomu každému z nás a aby naše srdce byla naplněna radostí, až to prožijeme. Drahý Bože, je naší modlitbou dnes odpoledne, jsou-li zde někteří, kteří dosud nejsou připraveni se s Tebou setkat, aby toto byla ta hodina, ve které se definitivně rozhodnou a vejdou znovuzrozením do Tebe. Dej to, Pane.

Požehnej mezi námi všem, kteří byli dlouho na cestě. Prosíme Tě, vyučuj nás novým věcem z Tvého Slova. Dej nám skrze Tvého Ducha lepší porozumění, Pane. Nechť On přijde a vyloží Slovo. Jediný vykladač, kterého máme, je Duch svatý. Modlíme se, aby nám to dnes dal. Prosíme o to ve jménu Ježíše. Amen.

[Někdo ve shromáždění dává proroctví. – překl.]

Jaký to čas! Neznám lepší místo kromě nebe, na němž bych chtěl být, neboť již nyní cítíme odtamtud pomazání. Jsme shromážděni v nebeských místech – jsme v Kristu Ježíši přesazeni do nebes.

Bůh žehnej sestru Florencii. Prochází ponurým časem, plným zármutku: právě jí byl vzat otec. Proto je má modlitba: Bože, žehnej toto dítě.

Bratr Demos nese na svých bedrech tíhu těchto shromáždění, i jiné věci. I on má zapotřebí našich modliteb. Bůh žehnej bratra Shakaria-na.

Bratře Karle Williamsi, jsem skutečně rád, že mohu být s tebou a všemi těmi milými bratry na této konferenci. Měl jsem tu výsadu, že jsem se s některými z nich seznámil. Pokud vím, je toto moje závěrečná bohoslužba, proto doufám, že budu mít ještě příležitost stisknout některým z těchto milých lidí ruku a seznámit se s nimi, vždyť chci s nimi strávit věčnost v lepší zemi.

Musím jen rychle říci jednu maličkost. Doufám, že mi nebude špatně rozuměno. Myslím, že to nebyla náhoda, nýbrž řízení Boží, že jsem včera dostal dárek od mého přítele Danny Henry. Měl jsem kdysi shromáždění během konference Křesťanských obchodníků v Kalifornii. Mluvil jsem tam velice tvrdě proti poměrům tohoto času a doufám, že si nikdo nemyslí, že jsem měl zlobu ve svém srdci. Jistě ne. Rozumíte jistě, že to tak nemíním. Musím však prostě vyslovit, co je mi uloženo.

Potom přišel ke mně tento mladý muž, baptistický bratr. Domnívám se, že je příbuzný nějaké filmové hvězdy. Přišel, objal mne a řekl: „Pán ti žehnej, bratře Branhame. Rád bych řekl v modlitbě pár slov“, a začal mluvit francouzsky. Ten mladík neumí ani slovo francouzsky. Jedna velká žena, myslím, že byla z Louisiany, vstala a řekla: „To je francouzsky!“ Muž na druhé straně rovněž řekl: „To je francouzsky!“ Oba současně psali, co bylo řečeno. Mám zde opis originálu. Potom přišel dopředu mladý muž, aby viděl, co napsali. Náhodou byl tlumočnickem při OSN pro francouzštinu.

Chtěl bych to přečíst. Toto je originál, napsaný jednou z těch osob. Tento muž to přeložil. Možná, že nevyslovím docela správně jeho jméno: Le Deaux, Victor Le Deaux. Je to pravý Francouz. Nuže, zde je to poselství.:

Protože jsi vyvolil tuto úzkou stezku, tu obtížnou cestu – sám jsi se pro ni rozhodl. Toto je přesná a správná cesta, neboť je to Moje cesta. Jaké nádherné rozhodnutí jsi učinil! – v nebi tě očekává velký podíl. Toto samo o sobě je to, co přinese mocné vítězství a dokončí v božské lásce.

Víte, když jsem poprvé slyšel mluvit lidi v jazycích, byl jsem vředy skeptický, ačkoliv jsem nekritizoval, protože jsem to shledal pravým. Když se ale stalo toto, poznal jsem, že se to týká pověření, a věděl jsem, že to přišlo od Boha.

Nyní mi předal Dannyho bratr, velmi známý obhájce, který zde sedí, dárek od Dannyho. Danny se právě vrátil ze Svaté země. Dokonce ležel v hrobě, kam byl položen Ježíš po své smrti. Přitom, jak on řekl, musel na mne myslet. Duch Páně přišel na něho, šel ven, na pahrbek Golgota, kde došlo k ukřižování a vzal si s sebou kousek horniny. Když se vrátil, udělal mi z toho pár manžetových knoflíků. Skutečně si jich velmi vážím. A nyní, – to Danny ovšem neví – pohlédl

jsem náhle dnes ráno, když jsem byl na modlitbě na tyto manžetové knoflíky: každý z nich, chcete-li se přesvědčit, je jakoby postříkán krví a každým prochází přímá linie. Jak přesně s tím souhlasí poselství o přímé a úzké cestě, které mu Bůh vnukl.

Měl jsem zato, že to Bůh snad tak řídil a jsem Dannymu skutečně vděčný. Prosím, bratře, řekni mu, jak velice si toho vážím.

A ještě něco zvláštního: Před několika dny jsem si oblékl košili, k níž jsou zapotřebí manžetové knoflíky a moje žena řekla: „Zapomněla jsem vzít tvé manžetové knoflíky.“ Tak mi Pán jedny obstaral.

Ó, je to nádherný život, že ano, bratře? Chodit v jednoduchosti evangelia. Avšak právě v Jeho jednoduchosti je to to nejmocnější, co znám. Víím, že se to jeví tak nevýznamné. Právě proto ale, že je tak jednoduché, měl jsem milostí Boží možnost do něho vejít.

Dnes odpoledne nechci požadovat příliš mnoho času, neboť víím, že dnes večer půjdete ještě do svých sborů. Myslím, že vy hosté, byste se měli trochu porozhlédnout a pak uvidíte na podiu kazatele, kteří se budou těšit, přijdete-li dnes večer na jejich bohoslužbu. Budou vám užiteční. Jistě jste dnes ráno ve městě šli do nějaké nedělní školy. Během shromáždění Křesťanských obchodníků bychom měli podporovat současně, jak mám zato, naše vlastní sbory, jak nejlépe můžeme, neboť tam mohou naši obchodníci jít a je to dům Boží. Doufám, že dnes večer navštívíte některý sbor.

Myslím, že konference skončí zítra večer a mám zato, že řečník byl oznámen. Jak dá Pán, budu zde i já, abych si jeho poselství poslechl. Bůh vás všechny žehnej.

Já netvrdím, že jsem kazatel. Nemám dost vzdělání, abych se mohl nazývat kazatelem. Řeknete-li, že jste kazatel, lidé od vás očekávají, že máte dva akademické tituly. Ale podívejte se, já nemám nic více než obecnou. S tím se snažím jít za nemocnými ovcemi, když mohu a přivést je zpět na Otcovu pastvu.

Odpusťte mi, jestliže dělám chyby. Nejsem teolog. Nekritizuji teology; teologie je v pořádku. Užívá se. Někdy ale kritizuji stav, do něhož jsme se dostali. Tím není míněn žádný určitý člověk. Je to prostě poselství. Přál bych si, abych to nebyl zrovna já, který je musí přinést. Rozdírám mi to srdce, neboť vííte, jak by vám při tom bylo.

Je to jako s vašimi vlastními dětmi. Neoškliví se vám to, musíte-li dítě kárat, hubovat apod.? Sám jsem otcem a vím, co to znamená. Proto spoléhám na to, že mi odpustíte.

A rád bych, abyste si počínali následovně: vás, kteří zde toto odpoledne sedíte, bych chtěl poprosit o jednu laskavost. Mám zde několik krátkých poznámek. Jak jsem již řekl, musím si ta místa z Písma psát. Dříve jsem mohl Bibli citovat téměř z paměti, ale dnes už ne. Prošel jsem mnohými těžkými boji a k tomu příliš zestárl. Spoléhám na to, že mi dnes odpoledne věnujete na krátký čas svoji pozornost, skutečně otevřete svá srdce a pokusíte se porozumět tomu, kam směřuji. Myslím, že to bude lepší – zvláště pro kazatele tohoto města i z ostatních míst. Doufám, že budete opravdu pozorně naslouchat. A nyní si počínejte tak, jak to dělám já, když jím můj oblíbený třešňový koláč nebo nebo kuře. Když tedy jím pěkný kus třešňového koláče a narazím na pecku, nepřestanu jíst koláč, vyndám pecku a jím dále. Když narazím na kost kuřete, nezhodím přece kuře, ale jen tu kost. V případě tedy, že bych řekl něco, s čím byste nesouhlasili, pak odhodte jen tu část. Ale opravdu dobře si ji prohlédněte: jste si jisti, že je to kost? Ještě něco bych rád řekl: kdyby to byla pecka, pomyslete na to, že z ní přichází nový život. Prohlédněte si ji tedy přesně. Pán vás požehnej.

Bratr Karel Williams řekl jednoho večera něco o tom, že bychom se měli modlit za nemocné. to by bylo velmi krásné. Ví, že by to bylo dobré. Nejsme tu však na to připraveni, abychom vyhlásili modlitební řadu. Nevím, zda bratr Oral nebo některý z ostatních bratrů měl ve shromážděních modlitební řadu. To nevím. Dvakrát nebo třikrát jsem to zkusil, ale obvykle pro tak velké shromáždění, jako je toto, musí být vydány modlitební lístky. Toto není aréna, ale dům Boží. K tomu byl zasvěcen. Jsou-li vydány modlitební lístky, pak se lidé netlačí a nestrkají, ale náležitě se seřadí.

Billy se mě zeptal: „Mám tam jít a vydat lístky? Lidé mě prosí o modlitební lístky.“

Odpověděl jsem: „Ne. Billy, přenecháme Duchu svatému, aby konal, co bude chtít.“ Možná, že buduje víru tak, že budete uzdraveni právě tam, kde jste.

Uvědomte si však, že božské uzdravování není to nejdůležitější na evangeliu a nemůžeme z něčeho vedlejšího udělat hlavní věc. To ví

každý. Je to návnada, aby lidé byli přivedeni k víře v nadpřirozenou přítomnost Boží; a tím, že si uvědomí Jeho přítomnost, budou uzdraveni, protože to přijímají ve víře.

Nyní bych chtěl číst ze Slova Božího. Chtěl bych vzít jedno místo z Nového zákona a hovořit z něho na jedno téma. Nechci vás příliš dlouho zdržovat kvůli shromážděním dnes večer. Pamatujte ale na to – doufám, že jsem se o tom vyjádřil dosti jasně: věnujte tomu plnou pozornost.

Než to učiníme, skloníme ještě jednou hlavy. Víte, že bychom mohli příliš mnoho zpívat, mohli bychom příliš mnoho jásat, až bychom ochraptěli. Také bychom mohli v nevhodný čas zpívat nebo jásat, existuje však něco, s čím nikdy nechybíme: jestliže se modlíme. „Protož chtěl bych, aby se modlili muži na všelikém místě, pozdvihující čistých rukou, bez hněvu a roztržitosti.“

Otče, největší výsadu, kterou smrtelník může kdy mít, je, zavře-li oči, otevře své srdce a mluví s Tebou. Víme, že nás vyslyšíš, můžeme-li jen věřit, že nás vyslyšíš, neboť Ježíš řekl: „Všechno, oč byste prosili Otce v Mém jménu, bude vám dáno.“ To platí pod podmínkou, že nebudeme pochybovat. Proto nám Otče pomoz, abychom toto odpoledne věřili, že naše prosby budou vyslyšeny, a nechť není ani nejmenší stín pochybnosti, nechť se stanou věci, o které prosíme.

Přiveď každou zbloudilou a ztracenou duši, která se dnes nachází pod zvukem našeho hlasu, a k níž se dostane tento zvukový pásek ven do pohanských zemí anebo kamkoliv v celém světě, – do Tvého království, aby Tvé velké jméno, ó Bože, bylo ctěno.

Nebeský Otče, modlím se, aby dnes nezůstal žádný chatrný v našem středu. Nechť Bůh Pán na konci bohoslužby každou ztracenou duši zachránil, nemocné tělo uzdravil a naplnil srdce Svých dětí radostí. Proto máme víru, Pána, Boha, našeho Otce prosit ve jménu Ježíše: protože On zaslíbil, že nás vyslyší ke Své cti. Amen.

Chtěl bych přečíst text z Janova evangelia, 17, od 20. verše. Doufám, že to souhlasí.

„Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne.“

Myslím, že mám nesprávné místo. Opuštěte na okamžik. Nehleďám modlitbu Ježíšovu. Poznamenal jsem si tu něco nesprávně. Hleďám místo, kde Ježíš mluví o ženě, která se stává matkou; která při-

vádí dítě na svět. Je to psáno u Lukáše nebo Jana? Jacku, kde to stojí napsáno? Jan 16. (Někdo na podiu říká: „Verš 21.“) Verš 21. Ovšem, to to musí být.

Ne, bratře Jacku, to stále ještě nesouhlasí. Otevřel jsem Jan 16:21, ale je to stále ještě nesprávné. V této Bibli je něco popleteno. Ano. Bylo to nesprávně vytištěno. Tak je to. Toto je úplně nová Bible; právě jsem ji dostal. Při tisku něco udělali špatně.

(Jeden katolický kněz přichází na podium, podává bratru Branhamovi svoji Bibli a říká: „Je to řízení Boží. A Bůh ti ukáže důvod, proč máš toto vykládat. Je to nádherné.) [Bratr Branham se odvolává na tuto událost a na to, jak muselo být splněno Písmo v poselství „Dnes se naplnilo Písmo“ ze dne 19. února 1965 – překl.]

Dobrá, děkuji, mnohý dík. Šestnáct, dvacet a jednadvacet. Děkuji, souhlasí to.

Amen, amen, pravím vám, že plakati a kvíliti budete vy, ale svět se bude radovat; vy se pak budete rmoutiti, ale váš zármutek se obrátí v radost. Žena, když rodí, zármutek má, nebo přišla hodina její, ale když porodí děťátko, již nepamatuje na soužení, pro radost, proto, že se narodil člověk na svět.

Mnohý dík, můj bratře. Velice si toho vážím. Byla to jistě chyba vazby v Bibli; jedna strana byla chybně zařazena. Já jsem to místo našel ve své staré Scofield-Bibli, vzal jsem si však s sebou tuhle, protože mi ji darovala k vánocům moje žena a teprve před několika minutami jsem s ní přispěchal sem.

Dnes odpoledne bych rád mluvil o tématu, které jsem již ohlásil: **Bolesti zrodu**. Nezní to libě, ale v Bibli to stojí. Myslím, že Ježíš o tom mluvil, když řekl: „Budete se rmoutiti, ale váš zármutek obrátí se v radost.“ Mluvil zde ke Svým učedníkům a věděl, že nastalo zrození křesťanské víry. To staré musí zemřít, aby se mohlo narodit to nové. Všechno, co něco přináší, musí trpět bolesti a muka. Zajisté, že i oni museli prodělat bolesti a trápení, aby dospěli od zákona k milosti.

Přirozený porod je symbolem pro duchovní narození. Všechny věci z přirozené oblasti jsou symboly pro to duchovní. Pozorujeme-li a vidíme, jak roste v zemi strom, pak pochopíme, že bojuje o svůj život. To nám má ukázat, že existuje někde strom, který zemřít nemusí, neboť tento přirozený strom po něčem touží. Víme, že i lidé, lhostejno, jak jsou staří a jak jsou nemocní, v jaké situaci se nacházejí, chtějí žít. To

dokazuje, že někde existuje život, kde budeme žít věčně. Pohleďte, jak je to dokonalé!!

Myslím, že v 1. Jan. 5:7 jestliže se nemýlím, je psáno: „Nebo tři jsou, kteříž svědectví vydávají na nebi: Otec, Slovo a Duch svatý, a ti tři jedno jsou.“ Vidíte, ti tři spolu souhlasí. Nemůžete mít Otce, aniž byste neměli Syna. Nemůžete mít Syna, aniž byste neměli Ducha svatého. Ale můžete mít vodu bez krve a krev bez Ducha.

Myslím, že se to prokázalo jako pravdivé během celého našeho věku. Voda, krev, Duch – ospravedlnění, posvěcení, křest Ducha svatého. Toto zobrazuje, resp. je protějškem přirozeného porodu. Hleďte, stane-li se žena nebo jiný tvor matkou, přichází při normálním porodu jako první voda, jako druhé krev a potom přichází život – voda, krev, Duch. To je charakteristické pro normální, přirozený porod.

Právě tak je tomu v duchovní oblasti. Nejprve přijde voda, ospravedlnění vírou, tím, že přicházíte k víře v Boha, přijímáte Ho jako svého osobního Spasitele a jste pokřtěni. To druhé je posvěcení Duchem tím, že Bůh vašeho ducha očistí ode všech světských věcí a světských žádostí. Poté přichází Duch svatý, způsobuje znovuzrození a naplňuje posvěcenou nádobu.

Chtěl bych vám dát příklad. Radil jsem vám přece, že to čemu nemůžete věřit, abyste odložili stranou a vzali si koláč. Představte si jen sklenici, která leží na slepičím dvoře. Přece ji nevezmete a nepostavíte ji tak na stůl a nenaplníte ji vodou nebo mlékem. Ne. Zvednout ji, je srovnatelné s ospravedlněním. Vyčistit ji, odpovídá posvěcení, neboť řecké slovo pro *posvětit* je spojení slov a znamená „očistit a oddělit pro službu“ – ne *do* služby, nýbrž *pro* službu. Teprve až bude naplněna, bude postavena do služby.

Nyní odpusťte, nechci vás zranit, ale zde jste vy Poutníci svátosti a Nazarění zůstali stát, aniž byste šli dále až do letnic. Byli jste posvěcením očištěni, avšak když jste byli připraveni, abyste byli postaveni do služby, přijmout dary jako mluvení jazyky a jiné věci, tu jste to odmítli a vrátili jste se zpět do slepičího dvora. Tak se to děje vždy. Nechci vás kritizovat, chtěl bych se ale toho zbavit. Hoří to v mém srdci už od té doby, co tu jsem, a jestliže Karel a Demos a vy všichni, mi budete nakloněni, pokusím se jak nejlépe budu moci, abych od toho svoji duši osvobodil. Vše ostatní pak záleží na vás.

To přirozené symbolizuje to duchovní. Při porodu dítěte, jakmile vyjde voda, není obvykle třeba mnoho pomáhat. Právě tak tomu je, když vyjde krev. Ale aby dítě bylo skutečně přivedeno k životu, musí se plácnout, takže vykřikne. Protože nejsem vzdělaný, na rozdíl od mých bratrů, kteří jsou tak vzdělaní, musím brát k porovnání přírodu. Tak je to. To se stalo. Musíme jim dát správné plácnutí, abychom je tam dostali.

Je zapotřebí jakéhosi šoku. Snad se nemusí zrovna plácnout, ale malý šok je zapotřebí. Mnohdy stačí již samo prožití zrození. Vezměte ho a zatřeste jím; jestli přitom nezačne dýchat, tedy mu dejte malé plácnutí a již křičí v řeči, kterou jak se zdá, ani samo nezná. Každopádně vydá ze sebe zvuk. Věřím, jestliže dítě při porodu nevydá ze sebe hlas, ale je úplně tiché a nehybné, pak je to mrtvé dítě.

V tom tkví problém formální kostelní církve: mají mnoho mrtvých porodů. To je pravda. Potřebují plácnutí evangeliem, aby se probudili a přišli k sobě, takže jim Bůh bude moci vdechnout dechnutí života! Chápeme, že toto skutečně souhlasí. Je to tvrdé učení, ale přesto je to pravda.

Pozorujte, jestliže má semeno vzejít, musí staré semeno zemřít dříve, než bude moci to nové vzniknout. Smrt je vždy něco tvrdého. Je bolestná a strastiplná. Právě tak je tomu s prorokem, protože je přiváděn na svět život. Je to spojeno s bolestmi.

Ježíš řekl, že Jeho Slovo je semeno, které vyšel rozsévač rozsévat. To přece všichni známe a chtěl bych to vyučovat jako lekcí nedělní školy, protože dnes je neděle. Toto slovo je tedy semeno. Pomyslete však, že pšeničné zrno přinese nový život, jestliže zemře. To je také důvod, proč bylo pro farizeje tak těžké, porozumět našemu Pánu Ježíši Kristu: stáli pod zákonem. Zákon bylo Slovo Boží v podobě semene. Když se ale Slovo stalo tělem, nebylo nadále zákonem, ale milostí. Milost a zákon nemohou existovat současně, protože milost stojí nad zákonem tak vysoko, že se zákon už vůbec v představě neobjevuje. Proto bylo pro farizeje tak těžké zemřít jejich zákonu, aby se mohla zrodit milost. Ale zákon musel ustoupit. Oba zákony nemohou existovat současně.

Není možné, aby jeden zákon říkal, že při tomto signálu můžete projet a druhý by říkal, že dále jet nesmíte. Platit může jen jeden zákon. Možná, že kdysi by se dalo projet: Pozor – průjezd dovolen. Ale

když nyní červená ukazuje: STOP! Vidíte? Tedy dva zákony nemohou být v platnosti ve stejný čas. Nyní bych vám chtěl vysvětlit, jak se to má s bolestí, mukami a soužením. Hleďte, jak farizejové zemřeli zákonu – za bolestí, nesnází a trápení. Musí to však tak být.

Víme, že déšť způsobuje, že země vydává úrodu, která se, jak říká básník, „rodí v bouřkových mracích, na drsném, rozedraném nebi.“ Kdyby ale nebyly hromy a drsné, rozedrané nebe, nemohla by se zrodit malá destilovaná dešťová kapka, která vystupuje z moře, destilovaná ze soli. Blesk, hrom, bouře a rozedrané, drsné, strašlivé věci jsou zapotřebí, aby se objevily jemné vodní krůpěje. Vyžaduje to bolesti, umírání. Zatímco mraky umírají, tvoří se déšť, protože déšť je částí mraku. To jedno musí zemřít, aby mohlo žít to druhé. Kdyby někteří z mých bratří zde měli k tomu příležitost, mohli by vám zákony všech těchto jevů vysvětlit. To já nedovedu.

Nyní přejděme k něčemu jinému, abychom krátce přinesli důkaz. Každý na to má jiný názor, ale pro mne je nejkrásnější květinou, jakou jsem kdy viděl, naše vodní lilie. Roste na východě. Kdo z vás kdy viděl vodní lilii? Ó, pro mne neexistuje nic, co by se jí mohlo vyrovnat. Ale napadlo vás, co má vodní lilie do sebe? Myslím při tom na to, co řekl Ježíš: „Pozorujte lilie, jak rostou. Nepracují ani nepředou. Pravím vám pak, že ani Šalamoun ve vši své nádheře nebyl oděn tak, jako jedna z nich.“

Šalamounova nádhera a odění byly jen umělé, ale krása lilie je způsobena životem, ne umělým malováním a natíráním.

Stejně tak je to s našimi ženami. Nemyslím, že byste potřebovaly tu zelenou barvu, umělé řasy a všechn ten krám – stejně ty věci vždycky popletu – na vašem obličejí, abyste byly hezké. „Krásný je, kdo krásně jedná.“ Jestliže vezmete trochu Skutků ap. 2:4 a smícháte to trochu s Janem 3:16, předčí to všechno, co Max Factor se pokusil vyrobit. Váš manžel vás bude více milovat, všichni ostatní lidé rovněž, a jsem si jist, že Bůh také. ON řekl, že máme pozorovat lilii. Jak se namáhá, aby rostla a vyšla vzhůru! Hleďte, čím se tato malá vodní lilie musí prodírat: kalem, bahnem, blátem, nečistou vodou. Tento malý zárodek života si razí cestu skrze to všechno ze dna rybníka, kde jsou žáby a podobní živočichové, pracovává se, až toto všechno nechává za sebou a dostává se nahoru. Ale jakmile dosáhne slunečního světla, rodí se vodní lilie. Toto malé semeno se rodí k životu. To se

nemůže stát dříve, dokud nemá tento proces za sebou. Musí jím projít a děje se to tím, že je slunce samo táhne. A když se prodrala špinavou vodou, bahnem a vším ostatním a dospěla na povrch, je tak šťastná, že svůj život svobodně nabízí a je to nádherný život, když dosáhla přítomnosti toho, co ji táhlo vzhůru.

Vidím to jako krásný obraz na křesťanský život. Něco vás táhne ze světa a jednoho dne se vrodíte skrze Ducha svatého přímo do Jeho přítomnosti. Jak nádherné! Budete-li se pokoušet při tom napomáhat, usmrtíte to.

Tak je to také, když se líhne kuřátko. Jestliže jste kdy pozorovali některé z těchto malých tvorečků nebo jiného ptáka, víte, že špičkou zobáku vyklouvají vajíčko, aby mohli vyklouznout. Ono dozrává uvnitř skořápky. Vnitřní část vejce shnije. Potom musí kuře zobáčkem škrábat sem a tam, až prorazí skořápku. V mé vlasti Kentucky tomu říkáme: „Proklovává si cestu.“ Lepší cesta nebyla dosud nalezena. Proč? Protože je to cesta stanovená Bohem. Jestliže se pokusíte mu pomáhat, usmrtíte je. Kdybyste skořápku otevřeli za něho, umře. Musí se namáhat, snažit se a propracovat se.

To musí činit i křesťan. Nestačí, že vám jen někdo podá ruku a přijme vás. Musíte zůstat ležet, až zemřete, zetlíte a budete zrozeni do království Božího. To je Bohem určená cesta. Nedostanete se dovnitř členskou knihou nebo stiskem ruky, přistoupením nebo tím, že se budete křečovitě namáhat a strhnete to na sebe. Musíte se prostě jen vzdálit od staré skořápky. Pomněte, že dosud nebyla nalezena lepší cesta.

Ani pro dítě nenalezli lepší možnost, aby dostalo, co chce, kromě té, kterou stanovil Bůh. Mohli by dítěti, jakmile se narodí, pověsit zvoněk k jeho postýlce a říci: „Synu, jsem odborník. Četl jsem knihy o tom, jak se vychovává dítě a říkám ti: jsi moderní dítě. Přišlo jsi na svět v moderním domově jako dítě moderních rodičů. Budeš-li mít hlad a budeš potřebovat matku nebo mne, pak jednoduše zazvoň na tento zvoneček.“ Tak to nikdy nepůjde. Jediná možnost, aby dostalo, co chce, je křičet. Tak to Bůh určil.

Tak i my dostaneme, co potřebujeme, když budeme po tom křičet. Křičte! Nestyďte se. Řekněte: „Hladovím po Bohu!“ Nestarejte se o to, zda jsou v blízkosti diakoni, pastoři nebo kdokoliv. Křičte přesto! Co na tom, jestli tam sedí Jonesovi. Křičte – až vám bude pomozeno! To

je jediná možnost, jaká existuje. ONnás tomu učil, když byl zde na zemi, na příkladu nespravedlivého soudce.

Vezměme kapku rosy. Neznám její chemický vzorec. Snad je tu nějaký vědec, který ho zná. Říkám to prostě tak, jak o tom smýšlím. Možná, že se v noci spojily jisté části vzduchu a pak spadl na zem. Stane-li se tak, zrodí se v noci kapka rosy. Ráno však visí zkrhlá a chvějící se na stéblu trávy nebo na prádelní šňůře. Počkejte však, až vyjde slunce! Víte, jak je šťastná potom? Třpytí se a tančí. Proč? Protože ví, že sluneční světlo ji táhne zpět tam, kde byla na počátku.

Právě tak je to s každým mužem a každou ženou, kteří jsou zrozeni z Ducha Božího. Něco se stane, jestliže se nad námi rozlije světlo, takže se stáváme šťastnými, neboť víme, že se navracíme tam, odkud jsme přišli – z klína Božího. Přirozeně, že se kapka rosy může třpytit radostí, když ji zasáhne slunce, neboť ví, že se vrací tam, odkud přišla. Jsou to jen maličkosti, ale mohli bychom pokračovat. Vezměme ještě něco jiného.

Jak víme, staré semeno musí zetlít dříve, než může vzejít to nové ze starého. Absolutně. Musí nejen zemřít, ale zetlít, potom, co odumřelo. Víme, že to tak je. Se znovuzrozením je to právě tak. Jsme-li znovuzrozeni, nejdeme zpět, nýbrž vpřed. A proto myslím, že jich dnes tak málo prožije pravé znovuzrození, protože semeno nemůže zetlít. Možná, že vás Slovo osloví nebo je vám sympatická osoba, ale oni se nechtějí odtrhnout od starého systému a zetlít. Nechtějí vyjít ven. Chtěli by zůstat ve starém systému a přesto tvrdí, že znovuzrození prožili nebo že poznali poselství pro tuto dobu.

Totéž známe ze dnů Luthera, Wesleye, letničního hnutí všech ostatních časových období. Stále ještě se snaží stát pevně na starém systému a vyzdvihovat tento nárok, avšak časové období starého systému musí zemřít a zetlít, aby mohlo zrodit to nové. Přesto na tom chtějí setrvat. Pomyslete: přesto, že vědí, že onen systém je mrtvý, přesto se nechtějí od něho odtrhnout a zetlít. Být zetlelý, znamená, že je s tím definitivně skončeno.

Jestliže tvrdí, že jsou znovuzrozeni, pak to je jen proto, že nastalo plození – teprve po zetlení následuje znovuzrození. Musíte být vůči němu (tomu systému) zetlelí, jak tomu bylo ve věku Wesleye a všech ostatních věkách. Teprve potom může následovat znovuzrození. Když

Luther vystoupil se slovem: „Spravedlivý z víry živ bude,“ nemohl již nadále setrvat na starém systému. Musel vyjít ven.

A když potom kalvinisté přivedli anglikánský kostel do takového stavu svým učením, dal Bůh vzniknout Johnem Wesleyem arminianskému učení. Starý systém musel zemřít, aby se mohlo narodit něco nového. Když končil věk Wesleye, vyrostlo ze stébela mnoho malých lístků a začal se objevovat klas. Když vzniklo letniční hnutí s navrácením darů, museli vyjít ven z baptistů, presbyteriánů, svátostních poutníků, nazarénů, tak zvané církve Kristovy a všech těch ostatních. Museli vyjít, zetlít, aby mohli přijmout znovuzrození.

Stále vás označují za bláznů, avšak tak se dělo i Pavlovi, když zetlel a vyšel z toho, co kdysi považoval za správné. Privil: „Podle cesty, kterou označují za sektu, sloužím Bohu našich otců.“ Vidíte, on přijal nový život, Nový zákon se zrodil ze Starého a musel vůči Starému zetlít, neboť to byl jen stínový obraz.

Právě zde se nyní nalézáme. Buďte ke mně shovívaví, je to však mé mínění. Kostely se staly systémem natolik, že tam už nemůžete přijít, jedině, že byste k nim patřili. Musíte mít členskou legitimaci nebo jiný průkaz. Protože věřím toto, jsou jedinými dveřmi, které jsou mi otevřeny, ty Křesťanských obchodníků. Dokud nejsou organizací, mohu k nim přicházet a přinášet lidem poselství, které mi leží na srdci. Ale ze všech se staly systémy. Miluji také letniční. Avšak letnice nejsou organizace. Jen se tak jmenujete. Letnice jsou prožití a ne organizace.

Pro mnohé je to ale tak těžké, přesto, že to vidí a věří a na základě Slova poznávají, že to Bůh potvrzuje. Je to pro ně přesto tak těžké, aby vyšli odtud, kde jsou a zetleli.

„Co mám tedy dělat? Odkud dostanu potom svůj pokrm?“

Bůh je tvým pokrmem! Při Bohu máš setrávat! „Usilujte nejprve o království Boží a Jeho spravedlnost.“ S tím se spokojím; přece víte, o čem mluvím.

Proroci Boží nám předpověděli, že dostaneme novou zemi – nové nebe i novou zemi. Chcete-li příslušné místo v Písmu: je to napsáno ve Zjevení 21. Mohu vám to přečíst; mám to před sebou. Jan řekl:

„Potom jsem viděl nové nebe a novou zemi. Nebo první nebe a první země byla pominula ...“

Ony pominuly. Máme-li dostat novou zemi, nemůže existovat stará země současně s novou, resp. nový a starý svět nemohou existovat společně. Nemohou být ve stejném čase dva světové řády. Musí tedy stará země zaniknout, aby mohla vzniknout nová. Jestliže tedy musí stará země zahynout, trpí nyní bolestmi zrodu pro tu novou.

Lékař, který vyšetřuje pacientku s bolestmi, udělá něco jistého. Říkám to v přítomnosti dvou nebo tří dobrých křesťanských lékařů, kteří se – pokud je mi známo – nacházejí mezi námi. Rád bych se jich zeptal, zda to tak je. Jedna z prvních věcí, kterou udělá, když vyšetřil pacientku, je, že zjistí intervaly bolesti. Zkoumá, jak rychle bolesti za sebou následují a jak jsou prudké. Poslední byly silnější než ty předešlé a příští budou ještě silnější. Následují vždy těsněji za sebou. Na základě bolesti posuzuje průběh porodu.

Jestliže tento svět musí ustoupit zrodu nového světa, pak se podívejme na některé bolesti zrodu, které máme na zemi. Podle nich poznáme, jaký den je a jak daleko již pokročil s porodem.

První světová válka přinesla velké bolesti – bolesti zrodu. Byly to jedny z prvních bolestí jeho začínajícího zrodu, neboť tehdy poprvé nasadili bomby, jako i strojní pušky a jedovatý plyn. Vzpomínáte si na to; mnozí z vás asi nikoliv. Tehdy jsem byl ještě malý chlapec, možná osmiletý, ale vzpomínám si, jak se mluvilo o hořčičném a chlorovém plynu, atd. Když to nasadili poprvé, říkalo se, že shoří celá země, že to každého usmrtí a bude to znamenat její konec, takže po zemi bude vát již jen vítr. Každý měl smrtelný strach před touto mocnou zbraní, jedovatým plynem. Země to přestála, byly to její první bolesti zrodu.

Víme, že přišla ještě jedna, druhá světová válka. Tentokrát byly bolesti zrodu silnější a intenzivnější. Pod atomovou bombou by byla téměř zahynula, neboť ta mohla zničit celé město. Co se týče zničení země, byly bolesti tentokrát mnohem silnější než v první světové válce.

Ona ví, že čas jejího slehnutí je velmi blízko. Proto je tak nervózní a rozčilená, neboť nyní máme vodíkové bomby a rakety, které mohou zničit celý svět. Jeden nahání strach druhému, i když je malý. Mají rakety, které řídí údajně satelit a mohou je odpalovat v libovolném místě země.

Jak jsem nedávno slyšel ve zprávách, Rusko tvrdí, že tento národ mohou zničit a současně zabránit tomu, aby radioaktivní záření nebo

cokoli to je, nezničilo jejich vlastní národ. Nevíme, co máme dělat. Každý něco tvrdí a tak tomu také je. Věda pronikla do velké Boží laboratoře, až se lidstvo samo zničí.

Bůh dopustí, aby se samo zničilo svou moudrostí. Bůh nic nezničí. Člověk se zničí sám svou moudrostí, jak to udělal již na počátku, když přijal moudrost Satanovu, místo Slova Božího.

Svět ví, že musí pominout. Nepřecká to. Věřím, že by Rusko tento národ zničilo ještě dnes, kdyby vědělo, že při tom samo zničení unikne. I každý jiný z menších států by to mohl udělat, ale mají strach, protože vědí, že svět za takových podmínek nemůže zůstat ve své dráze. Svět tedy ví, že jeho bolesti zrodu jsou tak silné, že musí zahynout. Zrod něčeho nového je v blízké budoucnosti.

Jsem za to vděčný. Tento svět se mi stal utrpením. Každý ví, že je místem smrti, utrpení a sváru všeho druhu. Jsem rád, že musí ustoupit; jsem rád, že ta doba je blízko. Jan to řekl již před dávným časem: „Amen, přijdi, Pane Ježíši!“

Přirozeně, že musí být zničen, jak jsem to již řekl, aby porodil něco nového. Hleďte, jak je již zpustlý! Dejte pozor, moji bratři! Je totálně zkažený. Politika a jeho systémy jsou tak zkažené, že horší to nemůže být. Ve světovém systému není zdravá ani jedna kost, jak v jeho politice, tak i v jeho náboženské politice a v čemkoliv. Jeden říká: „Jsem demokrat“, ten druhý: „Jsem republikán“, – „Jsem metodista“, „Jsem baptista“. To celé je skrz naskrz zkažené. Musí to ustoupit něčemu jinému! Nemůže to přestat! Mohli byste do každého okresu USA postavit George Washingtona nebo Abrahama Lincolna, přesto by již nemohl nazpět. Již pro něho neexistuje záchrana. Může mu pomoci jen jedině: příchod Stvořitele.

Ví, že musí zahynout. Trpí bolestmi a trýzní. Lidé nevědí, co mají dělat. Jeden hledí tam, druhý jinam; jeden se bojí druhého. Jeden se pokouší něco učinit nebo zničit tohoto. Druhý se snaží mu odporovat a zničit onoho. Nyní to spočívá v rukou hříšníků, kteří by mohli svět zničit v pěti minutách.

Země ví, že to nepřecká. Lidé vědí, že to nepřecká a země ví, že se to stane, neboť Bůh to řekl. Celé nebe i země budou v plamenech. Nastane obnovení, aby mohl vzniknout nový svět. Bůh to předpověděl.

Je zkažená ve všech svých systémech a musí to tak být, aby mohla být docela zničena. Proto jsem řekl, že je tak nervózní, rudá v obličejí

a rozčilená. Proto jsou všude zemětřesení, podél celého pobřeží a na Aljašce přivály vod. Proto bude pobřeží otřeseno zemětřesením a lidé píší: „Máme se odtud vystěhovat? Máme se odstěhovat?“ Nevědí, mají dělat. Neexistuje žádná zóna jistoty, to je jen On. Všechno, co je mimo to, zahyne. To je tak jisté, jako že to Bůh řekl!

Podívejme se nyní do „lékařské knihy“, zda je v tomto stavu a zda se má to všechno stát dříve, než se zrodí nová země. Otevřme si Matouše 24 v „lékařské knize“, kterou je Bible a podívejme se, co je předpověděno – jaké bude mít symptomy. Při porodu dítěte musí lékař znát ty symptomy. Kolem toho času, kdy má dítě přijít, připravuje všechno, protože všechny symptomy naznačují, že se dítě brzy narodí. Vyšla voda, krev a nyní je čas, že přijde dítě, že se narodí. Proto všechno připraví.

Ježíš nám dal přesně vědět, co se stane v tom čase. Řekl nám v Matouši 24, že pravá duchovní církev a ta druhá přirozená budou v důsledku napodobování té druhé, tak blízko sebe, že by dokonce vyvolení byli svedeni, kdyby to bylo možné. Jak to bylo ve dnech Noé, kdy jedli pili, ženili se a vdávaly a celá nemravnost světa, kterou vidíme dnes – to všechno Bible předpověděla, ta „lékařská kniha“, pro tento čas. Proto víme, když vidíme toto se dít, že porod stojí blízko před dveřmi! To musí být. Ano!

Až potud jsme sledovali národy, resp. svět. Nyní se chceme obrátit k Izraeli, církvi a zabývat se tím asi deset minut.

Izrael měl za každého proroka, který vystoupil na zemi, bolesti zrodu. Jeho poselství vyvolalo bolesti zrodu. Co učinil? Prorok měl slovo, ona však zasela tolik hniloby a systémů, že prorok ji srazil z jejího základu. Všichni nenáviděli proroky. Proto měla církev pokaždé, když Bůh poslal proroka, bolesti zrodu. Slovo Páně se dostává přece prorokům a jen jim! Toto znamená, že Slovo, které bylo vysloveno pro určitý čas, je pro to časové období oznamováno prorokem. Tak to bylo vždy. Církev postavily okolo Slova tolik systémů, že je vyhodil ze sedla, když přišel. Měli bolesti zrodu.

Co bylo jeho poselství? - „Zpět ke Slovu, zpět k životu!“ Systémy nemají život! Jedině Slovo Boží má život! Systémy jsou nastaveny kolem dokola, nemají však žádný život. Je to Slovo, které dává život.

Jeho poselství navrátí zpět ke Slovu ostatek. Malá skupina vyjde a uvěří. Možná, že to bude jako za času Noe jen osm lidí. Přesto Bůh otrásl ostatkem a ostatní zničil. Museli být otřeseni.

Tak se dělo ve všech věkách, až konečně církve porodila mužného Syna a tento mužný Syn byl Slovo samo, které se stalo tělem. „*Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a Bůh byl to Slovo... A Slovo to tělem učiněno jest a přebývalo mezi námi.*“ ON přemohl každého ďábla, každou moc na zemi, která se Mu postavila na odpor jedině Slovem Otce. Při pokušení, do něhož Ho chtěl Satan přivést, odrazil Satana – ne Svou vlastní silou, kterou měl, nýbrž Slovem Božím. „Stojí psáno! Stojí psáno! Stojí psáno!“ Neboť On byl to Slovo!

Když Satan zaútočil na Evu, selhala, protože nebyla Slovem. Když zaútočil na Mojžíše, stalo se totéž. Když se však vrhl na Syna Božího, narazil na 10 000 Voltů. To mu vytrhalo všechna volná pera. Postavil se mu na odpor a pravil: „Psáno jest: Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým Slovem, vycházejícím z úst Božích!“ To byl On, mužný Syn, který se stal tělem. Boží věčné Slovo se samo oznámilo zde na zemi v lidském těle, aby Slovo bylo ztělesněno!

Proto věděl, co se děje v lidských srdcích. Proto mohl říci Natanaelovi, kde a kdo on byl. Stejně tak mohl říci Šimonovi Petrovi, kdo on byl a také ženě u studny. Proč? Protože byl Slovem. To souhlasí. Bible říká u Židů 4: „Neboť živé je Slovo Boží a působivé a ostřejší než dvojitý meč; a proniká až do rozdělení duše a ducha, kloubů a morku a je soudcem nad popudy a myšlenkami srdce.“

Zaslepení farizejové nemohli poznat, že toto bylo Slovo, které se zjevilo, neboť byli zahaleni do kněžství a do systému. Avšak starý systém musel ustoupit. Bylo to Slovo, ale zaslíbení se již splnila, a jakmile je to naplněno, musí to ztělít. Byla to již jen pleva; zrno rostlo dále.

Mojžíš by byl nemohl přinést poselství Noemovo. Právě tak nemohl přinést Noemovo poselství Ježíš, neboť to byl jiný věk. Staré semeno byl život, ale splnilo svůj účel a bylo mrtvé. Bylo po něm veta. Nastala proměna ze starého do nového, kde byl nyní život. Ale co dělalo lidem starosti? Co je znepokojuje dosud? My už nestavíme zeď jako tehdy. Od počátku poselství Luthera až k letničnímu poselství jsme budovali rovnou řadu. Nyní jsme se dostali k rohům. Stavíme přece budovu. Boží Slovo je stavební plán! Rovnou zeď může postavit každý, ale k tomu, aby byl nasazen roh, je zapotřebí zedníka. K tomu je nutná

síla Boží. Jen pomazaný, který byl poslán z nebe, je toho schopen. Tak tomu bylo v každém věku.

Slovo Páně vyšlo skrze proroky a oni stavěli různé rohy. Stavitelé ale chtěli stavět zeď. Avšak tohle není pouhá zeď, je to budova – budova Boží.

Cítíme a víme to, že toto je pravda, že systémy v každém věku byly zkažené, že každý z jejich systémů musel zemřít a zetlít, až z tohoto zpuchřelého zmatku vyšla Církev – samo Slovo. Slovo Pána přichází k prorokům. Nikdy nepřijde ke knězi; přichází k prorokovi. To se dělo tak dlouho, až se konečně narodilo Slovo ve své plnosti zde v lidském těle. Plnost Božství přebývala tělesně v Něm. ON byl Slovo. Proroci jsou částí Slova – jsou Slovem pro jejich časové období. My jsme částí Slova dnes. Následujeme Slovo. On byl ale celá plnost Slova! ON byl Slovo! Když Mu vytýkali, že se staví na roveň Bohu, když se označuje za Syna Božího, řekli Mu: „Děláš ze Sebe Boha.“

Odpověděl jim: „Nestojí psáno ve vašem zákoně; Řekl jsem: bohové jste.“ Jestliže Písmo již ty, k nimž se stalo Slovo (proroci) nazývá bohy, jak Mě můžete odsuzovat, že jsem řekl: „Jsem Syn Boží?“ Tam přebývala plnost Božství tělesně, v Synu Božím. Byl úplným zjevením Boha.

To přineslo konečně porodní bolesti za proroků – kteří, jelikož přece byli Slovem, poukazovali na plnost toho, co v nich bylo – plnost Slova. Systémy zanikly, až se konečně Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi.

Hleďte, jak to bylo předstíněno v Jákobovi. Vidíte, jak to bylo předstíněno v Josefovi. Úplně přesně. Jeho otec ho miloval, jeho bratři jej bez příčiny nenáviděli. Byl duchovní, mohl předpovídat věci a vykládat sny. Nemohl za to, že byl takový; již se tak narodil. Byl předurčen, aby byl takový, jeho bratři Ho však nenáviděli a prodali jej nakonec skoro za třicet stříbrných. Potom však na něj upozornili v žaláři; byl vyvýšen a směl sedět po pravici faraona. Ve vězení byl jeden číšník a pekař. Jeden byl zachráněn a druhý ztracen. Když se Ježíš nacházel ve Svém žaláři, na kříži, byl jeden zachráněn, a druhý byl zatracen. Potom byl vyzdvižen do nebe a posadil se na trůn Boží. A až jej opět opustí, zazní hlas: „Skloněte svá kolena!“ a každý jazyk bude vyznávat. Když Josef opustil trůn a vyjel, zazněl pozoun, a každé koleno se muselo sklonit, neboť přicházel Josef.

Jednoho dne zazní mocný pozoun Boží; potom vstanou mrtví v Kristu. Každé koleno se skloní a každý jazyk se přizná k tomu Slovu. Ke komu On potom přijde? Proč On přijde?

Považte, porodila plnost Slova, které se stalo tělem za porodních bolestí proroků, kteří volali: „ON přichází, On přichází, On přichází.“ Potom ale podle dějin i podle Písma neměli 400 let – od Malachiáše až po Jana – žádného proroka. Měli jen teology, kněze, pastory. Můžeme si představit, do jak zkaženého stavu se musel jejich systém bez jediného proroka dostat. Čtyři sta let neměli žádné poselství s tím „TAK PRAVÍ PÁN“ od Boha. Tak je kněží (nikoliv proroci) přivedli do strašného zmatku.

Potom vystoupil Jan, zaslíbený Eliáš podle Mal 3:1 – nikoliv ten podle Mal. 4:5. Ježíš se na to v Mat. 11 odvolal. „Orlí oko Janovo se zakalilo“, tak to, myslím, vyjádřil Pemberton ve své knize „Raný věk“, – a tak vyslal své učedníky k Ježíšovi a nechal se ho ptát: „Jsi to Ty, který měl přijít nebo máme čekat na někoho jiného?“ Potom, co je Ježíš vyzval, aby zůstali ve shromáždění a pozorovali, co se odehrává, řekl jim: „Jděte a oznamte Janovi tyto věci. Blahoslavený, kdo se na Mně nehorší.“ Potom se obrátil, pohlédl na Svě učedníky a na zástup lidu a počal ji mluvit: „K čemu jste vyšli na poušť? Chtěli jste vidět člověka oděného měkkým rouchem? Říkám vám: tento druh lidí je k nalezení v královských palácích.“ Řekl: „Chtěli jste vidět třtinu větrem se klátící?“

Jinými slovy: „...někoho, kdo se obrátí pro sebemenší výhodu?“

„Říkám ti, jestliže přistoupíš k nám, k naší skupině, dostaneš lepší plat!“ Ale ne Jan! „Když už nebudeš kázat proti tomu a tamtomu, můžeš přistoupit k naší skupině!“ Ale ne Jan.

Ježíš pokračoval: „Ale k čemu jste tedy vyšli? Chtěli jste vidět proroka? Ano, pravím vám: muže, který je ještě více než prorok! A můžete-li to přijmout, tento je to, na něhož se vztahuje Slovo proroka: „Aj, Já posílám anděla Svého před tváří Tvou, kterýž připraví cestu Tvou před Tebou.“ To je psáno u Mal. 3:1 a ne u Mal. 4:5. To je rozdíl, neboť až přijde tento Eliáš, má být bezprostředně nato svět spálen a spravedliví budou šlapat po popeli bezbožných.

Všimněte si, že jeho poselství je příliš nevyrušilo v jejich duchovním spánku. Řekli prostě: „Tam dole je jeden šílenec; vyhněte se mu. Sám se označuje za pošetilce. Chce lidi topit ve vodě.“ Vidíte? „S tím

starým mužem, nic na tom není. Ani pořádné šaty na sebe nemá. Ovinul si kolem sebe velbloudí srst. Je chudý jako kostelní myš. Z kterého semináře vůbec přichází? Jaký má členský průkaz? Nechodte na jeho shromáždění. Necháme ho tam dole prostě vyhladovět.“ Vidíte? Svět se od té doby příliš nezměnil a jeho systémy také ne. „Prostě se o něho nestaráme. Nic přece nemá.“

Víte, proč ne? Vzpomeňte si, že jeho otec byl kněz. Proč se nestal také tím, čím byl jeho otec, jak to tehdy bylo pro děti zvykem? Protože měl něco jiného – větší poselství. Měl představit Mesiáše, to řekl Duch svatý. Ta malá skupina, která byla přivedena zpět Gabrielovou zvěstí, věděla, že to tak bude. Máme zprávu o tom, že asi v devíti letech poté, co ztratil otce i matku, šel na poušť, protože musel naslouchat bedlivě poselství. V oné velké budově teologie by byli řekli: „Ó víme, že máš ohlásit Mesiáše. Izaiáš řekl, že přijdeš. Budeš tedy tímto hlasem. Ale nezdá se ti, že tomu úplně přesně odpovídá zde bratr Jones?“ A byli by ho mohli snadno přemluvit. On si však nikdy neovojil některý z jejich systémů. Jeho poselství bylo příliš důležité. Vyšel ven do pouště a zůstal tam. Jeho poselství nebylo jako nějakého teologa. Používal symbolů. Řekl: „Vy plemeno hadí!“ Duchovenstvo tím označil jako hadí systém. Jednou z nejhorších, nejlstivějších věcí, kterou viděl na poušti byl had. Mínil: „To je to nejlepší přirovnání, jaké znám.“ Řekl: „Pokolení ještěrcí, i kdo vám ukázal, kterak byste měli utéci budoucímu hněvu? A nemyslete, že můžete říkat: My patříme k těm a tamtěm, neboť Bůh může z kamení tohoto vzbudit syny Abrahamovi!“ Kameny našel na poušti a na břehu řeky.

Dále řekl: „Již jest sekera (používal ji na poušti) přiložena ke kořeni stromů.“ To znal z pouště. „Každý strom, který nenese dobré ovoce, bude vyřazen a uvržen do ohně.“ Udělají z něho palivové dříví. Věděl, odkud on dostal palivové dřevo. Vidíte, jeho poselství docela jistě nebylo jako to nějakého duchovního. Odpovídalo přírodě v divočině. On však musel zvěstovat poselství a věřil ve své poselství, takže řekl: „Mesiáš má přijít a On je již uprostřed mezi vámi. Říkám vám: je to jeden mezi vámi, kterého neznáte; nejsem tak dobrý, abych mohl nosit Jeho obuv. ON vás bude křtít Duchem svatý a ohněm!“

„Kdo to je, Jene?“

„Nevím.“

Ale jednoho dne přišel k řece mladý muž, obyčejný muž jako všichni ostatní. Jan Křtitel, požehnaný prorok tu stál, pohleděl nad Jordán, a řekl: „Aj, Beránek Boží, který snímá hřích světa.“

„Podle čeho Ho poznáš, Jene?“

„Ten, který mi dal na poušti příkaz, abych křtil vodou, mi řekl: „Na koho uvidíš sestupovat Ducha a zůstat na NĚm, ten to je, který křtí Duchem svatým.““

Jeho poselství nemohlo vzniknout z teologického hlediska nebo lidského vyznání, resp. systému. Muselo pocházet přímo od Boha!

Jeho poselství se jich však příliš nedotklo. Mínili: „Ach, on tvrdí, že to viděl. O tom velice pochybuji. Já jsem neviděl nic. Díval jsem se a nic jsem nezapozoroval.“ To říkali kněží i ostatní. Ale on to viděl a my dnes víme, že to viděl. Jistě. Všimli jste si ale, co se stalo? Vůbec je to z jejich spánku nevyrušilo; dělali stejně tak dále a přesto mu usekli hlavu. Nedotklo se jich to, ale zasáhlo to ostatek – ty, kteří měli v sobě život, tu hrstku, která skutečně očekávala příchod Pána.

Byla tu prorokyně Anna, která sloužila Pánu modlitbami. Jednoho dne byla v Duchu. Simeon, starý muž, prorokoval, když řekl: „Duch svatý mi zjevil, že dříve smrti neuzřím, dokud nevidím Pomazaného Páně.“

Někteří kněží řekli: „Ach, ten ubohý starý muž! Víte, je trochu pomatený. Jednou nohou je již v hrobě a tou druhou uklouzl. Nechte ho! Je to úctyhodný muž, ale nyní ...“ Chápete ale, co ve skutečnosti měl? Bylo mu to zjeveno Duchem svatým.

To stejné vám bude zjeveno dnes odpoledne. Duch svatý vás sem přivedl z jednoho určitého důvodu. Pohlédněte na všechny ty kněží a duchovní od metodistů, baptistů, katolíků a z jiných konfesí! Byli vedeni Duchem svatým. Ta hodina je zde, a Duch svatý je vedl. Čekali na to a toužili po tom.

Víte, v oněch dnech neměli (díky Pánu) ještě televizi. Nacházeli se v Judském pohoří. Tam se narodilo dítě, objevila se hvězda. A po uplynutí jistých dnů přinesla matka to malé dítě zavinité do plenek do chrámu. Bylo mi řečeno, co to bylo za plenky. Neměli přece nic, do čeho by dítě mohli obléknout. Řekli mi, že jeho plenky byl malý hadr z jařma vola. Nyní tedy vešli Josef a ti ostatní s tímto dítětem dovnitř.

Dovedu si představit, že se matky se svými malými dětmi v ručně vyrobených dečkách držely v patřičném odstupu. Řekly: „Podívejte se

tam. Podívejte se, tam je ona. Byla těhotná s tím mužem zde a teď jde sem! Ustupte od ní! Držte si odstup.“ Lidé myslí stále ještě stejně.

Ale Maria s děťátkem na rukou si z toho, co si myslely, nic nedělala. Věděla, čím to byl Syn. Tak je to s každým věřícím, který přijme Boží Slovo do svého srdce. Nemá význam, co říkají systémy, víte, co to je! Je to zaslíbení Boží. Bylo vám to zjeveno Duchem svatým, když jste byli zastíněni Jeho mocí. Víte, kde se to stalo.

Nikdo nemá právo kázat evangelium dříve, dokud se nepotká s Bohem daleko venku v poušti v hořícím keři, takže mu to už nebude moci vysvětlováním vzít žádný duchovní systém světa. Byl jsi tam; stalo se to při tobě. Není důležité, co říkají systémy. Byl jsi toho svědkem. Haleluja! Mně se vede nyní jako tomu starému barevnému bratrovi, o němž jsem vyprávěl: Nemám tu dost místa! Pojímá mne uctivá bázeň, pomyslím-li, že je tomu skutečně tak, že se vám zjevuje Bůh sám!

Simeon měl zaslíbení, když onoho jitra seděl ve své studovně. Podle všeho přinášeli každého rána do chrámu několik set dětí. Jestliže tehdy žilo v zemi asi 2 1/2 milionu Židů, rodily se děti, které byly přinášeny Pánu. Matka musela po uplynutí určitého počtu dní přijít a přinést oběť k svému očištění. Tam seděl Simeon a možná, že právě četl v Písmech Izaiáše; to nevím. Vtom se něco stalo.

Jestliže vám dal nějaké zaslíbení Duch svatý, musí toto zaslíbení naplnit, je-li skutečně od Boha. Když někdo přijde a něco řekne a Bůh to nepotvrdí, pak to už od počátku nebylo podle Písma; zapomeňte na to. Jestliže na tom trvá a Bůh to přesto nepotvrzuje, pak je to stále ještě zvrácené, neboť Bůh Svě poselství vykládá. ON je Svým vlastním Vykladačem. Co řekne, to se stane. Potom Jej máme poslechnout; tak to Bůh řekl. Neboť je to *pravda*. To je jasné každému. Jestliže řekne, že se to stane a skutečně se to stane, pak to mluví samo za sebe. Musí to být pokaždé přesně *pravda*, neboť Bůh nelže.

Simeon, který tam seděl, vzal toto pohanění na sebe. Náležel k ostatku a Jana by byl poslechl. Tak je tomu s tím ostatkem i dnes. Seděl tady, četl ve svitku Písma a věděl, že měl přijít Jan, protože byl částí ostatku. Slovo mu bylo zjeveno. A náhle, když toto dítě přišlo do chrámu, zjevil mu z povinnosti Duch svatý, že tam bylo. Jsa puzen Duchem svatým, opustil studovnu, vešel do chrámu, potkal tam všechny ty ženy, které stály v řadě, přešel je, až se dostal k tomuto ma-

lému dítěti, od něhož se všichni odtahovali. Vzal dítě do svých rukou a pravil: „Pane, nyní propouštíš Svého služebníka, neboť moje oči spatřily Tvé spasení.““

Jiná vyvolená z toho mála oněch dnů byla Anna prorokyně. Byla slepá a seděla v rohu. Náhle i ona vstala, vedena Duchem svatým, minula všechny ty ženy a množství lidu, které vycházelo a vcházelo do chrámu a šla rovnou k dítěti Ježíši. Jestliže k Němu mohl Duch svatý přivést slepou ženu, co je potom se skupinou letničních, kteří prý přece vidí? Nechci se tím dále zabývat, ale vy víte, co je míněno.

Ó, v jak strašném stavu se musela církev nacházet! Jistě, že tomu tehdy tak bylo. Avšak malý ostatek byl vyburcován.

Chceme být poctiví. Vidíme-li dnes kostelní církve v takovém stavu, nedošli jsme opět do stejného času? Vezměte přece jen to, co se má právě nyní v církvi stát podle zaslíbení v Bibli. Vidíme, co se děje ve světě a poznáváme, že došel ke konci. Pozorujme nyní církev. Měla bolesti zrodu za Luthera. Víme přece, že podle Zjevení existuje sedm věků církve a k těmto věkům sedm poslů. Když měl vystoupit Luther, dostala církev bolesti zrodu a Luther vystoupil. To souhlasí.

Poté opět přišly bolesti a povstal Wesley. Ano! Po dalších bolestech vzniklo letniční hnutí. Posel jednoho každého věku je navrátil zpět ke Slovu, k poselství jejich věku. Poselství bylo podle Bible. Uveřejním jednu knihu, vysvětlení k prvním čtyřem kapitolám Zjevení. Přečtěte si je, jakmile to bude vytištěno. Dokazuje to jednoznačně, co bylo poselství Lutherovo: ospravedlnění. Posvěcení je to příští stadium duchovního zrodu a potom následuje letniční prožití.

Pomyslete, že v každém časovém období byla církev otřesena a přivedena do porodních bolestí. Co ale učinili? Potom, co bolesti pominuly, místo, aby šli dále se Slovem, sehnali dohromady skupinu lidí, jak to učinila první církev. To přesně souhlasí. Víme, že ihned poté, co ji apoštolové vyburcovali, se opět odchýlila. Mnoho jiných vystoupilo v první době: Agabus a řada velkých reformátorů. Četli jste to v knihách „Přednicejský koncil“ a „Nicejští otcové“. Tam je o tom všem psáno. Každý věk byl otřesen, neboť pokaždé vystoupil posel s tím „TAK PRAVÍ PÁN“.

Nyní se podle Písma církev nachází v nejhorším stavu, v jakém kdy byla. Žijeme ve věku církve laodicejské, bohatém, ale slepém časovém období. Církev to ale neví. Nikde v Bibli nenajdeme, že by Kris-

tus byl kdy vykázán z církve, kromě věku církve laodicejské. V tom je její stav nejhorší; je tak zkažená jako nikdy předtím. Říká: „Nemám v ničem nedostatku“ a neví, že je mizerná a bídná, i chudá, slepá a nahá. Neví to. ONřekl: „Radím ti, aby sis koupila ode Mne oční mast, abych ti mohl otevřít oči.“ Oční mast Boží jistě dá církvi světlo, bude-li chtít, aby její oči byly otevřeny pro to, co Bůh řekl.

Uvědomte si rychle ještě něco. V tomto stádiu se ona nachází; proto jsme dospěli beze vši pochybnosti do církevního věku laodicejského. Jeho posel je zaslíben v poslední části Malachiáše 4. O něm je zaslíbeno, že jeho poselství má navrátit lidi zpět ke Slovu. Podle Mal. 4, poslední část, prodělává opět zrození.

V církevním světě jsou dnes činné dva systémy. Nyní dobře poslouchejte. Chtěl bych vidět, zdali na to řeknete „amen“. V církevním světě jsou dnes činné dva systémy. (Toto bych chtěl setřást ze svých beder, pak jsem svoji povinnost vykonal.) Všichni víme, že je na jedné straně Slovo Boží a na druhé straně denominační systém. V činnosti jsou dva systémy. Je to jako u Jákoba a Ezaua: jeden byl duchovní, druhý tělesný. Ezau a Jákob dokonce bojovali už v mateřském těle, než se narodili. Právě tak bojují i denominace a Slovo proti sobě. To dělají již od doby, kdy Luther vyvolal první reformaci. Doufám, že je toho celkem dost, abyste to mohli pochopit.

Jestliže tito muži budou moci tu myšlenku přijmout a vytáhnout s ní, budou to moci vyložit srozumitelněji. Chtěl bych jen zasít semeno, doufám však, že oni je probudí k životu.

Vidíte, tak to bylo vždy. Ona trpí porodními bolestmi, protože v ní probíhá boj. To je Ezau – správný muž světa, ale velmi nábožný; je to dobrý, řádný člověk a pokud to mohu posoudit, mravně bezvadný. Ale on nepoznal význam práva prvorozeného. Narodil se tak; to je jeho povaha. Jákob naproti tomu by chtěl právo prvorozeného, lhostejno, co jinak je. On je ten duchovní. Ti dva se dnes nacházejí v klíně církve.

Vzniká mocný systém, kterému se říká Světová rada církví. A z klína církve se rodí děti. Zapamatujte si má slova! Slovo musí zrodit Nevěstu Slova. Církev musí porodit Nevěstu pro Krista. Všichni, kteří ve všech těch věkách zesnuli, budou tvořit tuto Nevěstu, která se zrodí ze Slova, skrze které vyšli. Je to jako postava, která narůstá od nohou až k hlavě. Čím větší bude, tím více potřebuje. Jak narůstá tělo, tak roste i tělo Kristovo. Nakonec k tomu přijde jeho Hlava.

Víme, že všechno je spojeno s hlavou, a proto řídí hlava každé otočení, každý pohyb. Tyto systémy s tím ale nejsou spojeny právě proto, že to jsou systémy. Lopuch nemůže zrodit pšenici. Rostou však oboje na téže poli, jsou napájeny stejnou vodou a přijímají sluneční světlo. Jedno je Slovo; jedno Slovo není. Ti dva spolu vzájemně bojují. Bojují již od první reformace a stále ještě to činí.

Vlastně není potřebí se tím podrobněji zabývat, že ano? Jistě víte, o čem mluvím. To je ono. Tady máte váš systém. Kde se nalézáte?

Nyní si představte, že byste žili v dřívějších věkách, kdy lidi burcovali Boží proroci a přicházelo Slovo Boží. Na které straně byste tenkrát chtěli stát? Tutéž volbu máte dnes. Ona pracuje k tomu, aby přinesla dokonalé Slovo a Slovo přichází pro Nevěstu Slova. Jako je žena částí svého muže – neboť byla přece z muže vyjmuta – tak musí církev zůstat ve Slovu, v každém slovu Bible. Ani systémy, ani dogmata, ani něco jiného nesmí být k tomu přidáno. Musí to být nezfalšované, panenské Slovo. Ano!

Ve dnech Luthera, když byla církev u konce, měla bolesti zrodu a Luther přišel se světlem. Řekl: „Spravedlivý živ z víry bude! Ne z přijímání.“ (katolické tzv. „svaté přijímání“).

Ve dnech Johna Wesleye měla opět bolesti a potom se narodil Wesley. Co ale učinili? Šli nazpět jako matka.

Ve dnech letničního hnutí vaši otcové a matky z této věci vyšli a nenáviděli ji. Vyšli na ulici, vaše matky neměly vůbec ani punčochy, bubnovaly na plechovou dózu, hrály na starou kytaru a mluvily o křtu Ducha svatého. Stáli na rozích ulic, rozdávali traktáty a museli strávit celou noc ve vězení. My jsme tak škrobení a znovu jsme se vrátili do organizace, takže jsme se vrátili do stejné špíny, ze které oni vyšli. Děti tam byly vtaženy. Obrátili by se v hrobě! Styděli by se za vás. Vím, že je to tvrdé, ale je to pravda.

Řeknete: „Myslil jsem, že miluješ lidi.“ Jestliže láska nenapomíná, jak ji potom můžeme vyjádřit? Láska napomíná, a já miluji lidi. Horlím pro církev Boží a musím přihlížet, jak ji tyto systémy svazují pod dogmata, která všechno kazí. Přesto, že Bůh Své Slovo potvrzuje, stále ještě na nich pevně setrvávají! Amen! Tak to je. Vy víte, že je to pravda, bratře, sestro. Vyjádřil jsem to jednoduchými slovy. Nemusí se to vysvětlovat z řečtiny, ale potřebujeme jen zdravý lidský rozum.

Jistě, že tomu rozumíte. Vidíte, dvě a dvě jsou čtyři. Víme, že je to tak.

Slovo musí zrodit Nevěstu. Avšak starý systém musí zůstat u svého způsobu: musí zrodit Ezaua, který právo prvorozeného prodal.

Nyní to přichází; cítím to! Doufám, že si nemyslíte, že jsem pomatený. Jestliže jsem, nechte mne na pokoji. Cítím se v tom dobře. Cítím se tak lépe než předtím. Možná, že mne svět považuje za blázna, ale já vím, kde se nacházím. Víím, kde stojím.

Porodí mrtvé dítě, náboženský systém, který přivede dohromady všechny denominace, aby porodily Ezaua, který nenávidí Jákoba! Amen. Doufám, že to chápete. Narozením mrtvého dítěte vznikne mrtvá denominace, až se všichni sjednotí.

Ó vy, kdož věříte Slovu, dejte pozor na mé poselství! Slyšte – ne *moje* poselství, ale *jeho* poselství, které On jednoznačně potvrzuje jako pravdu. Pro něco se musíte rozhodnout. Po těchto slovech už nemůžete zůstat tiše sedět. Musíte si zvolit.

Jistě, že si vzpomenete na snídani, kterou jste nedávno měli v hotelu Westward, když mi Pán dal pro vás to přirovnání s pšenicí. Rostla až do Luthera, dále až do Wesleye, až ke klasu; všechny ty malé výhonky. Každá církev byla znázorněna obilným stéblem až konečně dospěl opět v původní pšenici. Tam byl malý obal, který vypadal právě tak, jako pravé pšeničné zrno. Budete-li jej pozorovat zvenčí a nebudete toho mnoho vědět o pšenici, pak řeknete: „To je přece pšeničné zrno. Ale to je jen obal. Otevřeme-li ten obal, není v něm vůbec ještě pšeničné zrno. Úplně dole se objevuje malý klíček (zárodek). Vezměte lupu a podívejte se na něj. Letniční hnutí mělo nejprve tolik podobu s počátkem, že Ježíš v Mat. 24:24 řekl, že dokonce i vyvolení by byli svedeni, kdyby to bylo možné.

K čemu je obal? Jako ochrana pro pšeničné zrno. Je to pravda? Vidíte, liste se nepodobá zrnu, které leží v zemi, ani klasu; ale je mu již podobnější a pleva je mu velmi podobná. Ale ona stále ještě není pšeničné zrno. Ona je nositelem pšeničného zrna.

Nevidíte, jak se tato poselství rodila v porodních bolestech? Ale život je opustil, aby šel k dalšímu poselství. Život šel z poselství Lutherova do poselství Wesleye, z Wesleyova poselství do letničního poselství. Nyní je opět čas, aby byla opuštěna pleva. Co je to? Příroda vydává svědectví v každém stadiu o tom, že toto je pravda.

Vy si myslíte, že jsem pomatený. Třeba jsem, jak jsem už řekl. Ale je ve mně něco, co nemohu zadržet. Nevložil jsem to tam. Není to tam kvůli mému vlastnímu rozhodnutí. Přichází to od Boha. ON to potvrzuje, aby dokázal, že je to pravda – aby to nechal být pravdou. Nemám nic proti Lutherovi a Wesleyovi, proti letničním, baptistům nebo někomu jinému. Jsou to systémy, proti kterým jsem, protože je proti nim Slovo, ne proti lidem! Podívejte se na kněze a teology, kteří zde dnes sedí. Nebyli by zde, kdyby poslouchali systém. Oni měli smělou odvalu Slova Božího, aby vystoupili a Slovo přijali. Haleluja! -To znamená „pochválen buď náš Bůh“. Nic vám neudělají. Amen! -To znamená „staň se tak“. Věřím tomu. Věřím a vím, že je to pravda. Je to jako pravda potvrzeno! Jednoho dne to poznáte – možná příliš pozdě.

Dejte nyní dobrý pozor! Dávejte pozor! Bible říká, že se Jeho Nevěsta na konci časového období připravila. K čemu se připravila? - Aby se stala Jeho ženou. Jaký oděv měla? - Jeho vlastní Slovo. Byla oblečena v Jeho spravedlnost. Tak to vypadá. Bylo to ukázáno ve viděních.

Dávejte pozor! Hned skončíme. Ještě předtím chci právě říci toto jedno. To mě vedlo, abych řekl toto: Mám to „TAK PRAVÍ PÁN“. Jestliže by to řekl nějaký člověk z vlastního myšlení, byl by pokrytcem a měl by za to jít od pekla. Ano. Kdyby se snažil svést tak ušlechtilé lidi jako vás, byl by ďáblem v lidské podobě. Bůh by ho nikdy nepotvrdil. Myslíte, že by Bůh potvrdil ďábla nebo nějakou lež? Nikdy! Vidíte, odejde to nad jejich hlavami a oni to nepochopí. ON však vytahuje vyvolené ven.

Sledujte všechny proroky během celého věku. Popatřte, jak On vybíral vyvolené. Pokračovalo to dokonce až do reformace. Římsko-katolický kostel upálil Janu z Arcu jako čarodějnici na hranici. To je pravda. Později zjistili, že nebyla čarodějnici, ale svatou. Přirozeně, že činili pokání: Vykopali mrtvoly oněch kněží a vhodili do řeky. Víte, tím to ale není vymazáno z knih Božích. Ne!

I svatého Patrika označili za katolíka. On jím byl právě tak, jako já. Sledujte jeho následovníky. Pozorujte pole jeho působnosti. Podívejte se, kolik jich bylo zavražděno. Zkoumejte v dějinách mučednictví, kolik jich bylo vyvražděno. Potom uvidíte, že to nesouhlasí. Tvrdili něco lidé, ještě zdaleka tomu tak není. Záleží na tom, co říká Bůh a potvrzuje jako pravdu. Všeho zkuste a toho dobrého se přidržte.

Asi před několika měsíci, jednoho rána, když jsem odcházel z domu, jsem měl vidění. Vyzývám zde všechny, kteří to ve všech těch letech prožívali, aby řekli, zda se to pokaždé nestalo, když mě Pán nechal říci TAK PRAVÍ PÁN. Kolik vás to ví, že je to pravda? Zvedněte ruce! Může někdo říci něco opačného? Je to pravda.

Neobracejte pozornost na posla, ale na poselství.. Na tom záleží, nikoliv na poslu. Nedbejte na bezvýznamnou holohlavou osobu; je to jen člověk a v tom jsme si všichni rovni. Ale všímejte si toho, co se děje. Dávejte pozor, čím je to potvrzeno.

Byl jsem vyzdvižen. Víím, že lidé tvrdí všechno možné. Je nám to všem známé a mnoho z toho nesouhlasí. Nemohu nést odpovědnost za to, co někdo říká jinak, nýbrž se musím odpovídat za to, co říkám já. Mohu jen říci, zda to je pravda nebo ne, a za to jsem odpovědný, ne za to, co někdo řekne jinak. Nemohu nikoho odsuzovat. Nebyl jsem poslán, abych soudil, ale abych kázal poselství.

Hleďte, měl jsem shlédnout přehlídku církve. Někdo, koho jsem nemohl vidět, mě vyzdvihl a postavil na něco jakoby tribunu. Potom jsem zaslechl tu nejkrásnější hudbu, jakou jsem kdy slyšel a viděl jsem přicházet skupinu mladých žen, asi osmnáctiletých nebo dvacetiletých. Všechny měly dlouhé vlasy a měly rozličné šaty, svůj kroj. Všechny kráčely tak dokonale v taktu hudby, jak to jen šlo. Přicházely zleva a šly tímto směrem a já jsem je pozoroval. Pak jsem vzhlédl, abych uviděl, kdo ke mně mluví a nikoho jsem nespatriil.

Potom jsem zaslechl kapelu rock'n'roll. Když jsem pohlédl vpravo, uviděl jsem odtamtud přicházet církve světa. Každá nesla svůj prapor, to ukazovalo, odkud přichází. Byla to jedna z nejneucudnějších věcí, jakou jsem kdy viděl ve svém životě. Když nastoupila americká církev, bylo to to nejstrašnější, co jsem kdy viděl. Nebeský Otec je mým svědkem. Měly na sobě nepatrné šedé sukénky, které neměly zadní díl a držely je tak před sebou. Vypadalo to jako kus šedého papíru. Zdálo se, že tančí hulla, byly zmalované a měly krátké vlasy, kouřily a pohybovaly se během toho, co přecházely v rytmu rock'n'rollu.

Zeptal jsem se: „To je církve Spojených států?“

A hlas odpověděl: „Ano“.

Když přešly, musely ten papír držet za sebou. Rozplakal jsem se, neboť jsem si pomyslel: „To je teď všechno za moji námahu a celou

moji práci a to co jsme společně, my kazatelé, udělali!“ Bratři, nevím, nakolik věříte těmto viděním, ale pro mne je to pravda. Vždycky se to ukázalo jako pravdivé. Když jsem to viděl a věděl, co se odehrálo, bylo by mi puklo srdce. „Co jsem udělal? V čem jsem selhal vůči Tobě? Setrval jsem, Pane, při Slovu. Co bych měl konat?“ Pomyslel jsem si: „Proč jsi mi nedávno ukázal vidění, v němž jsem se viděl a ptal se, zda i já budu muset být souzen?“ A Jeho odpověď na to zněla: „Právě tak jako Pavlova skupina.“

Řekl jsem: „Kázal jsem to stejné Slovo jako on.“ Křesťanští obchodníci o tom pak uveřejnili článek.

Zeptal jsem se: „Proč? Proč je to tak?“ Viděl jsem tyto děvky přecházet kolem. Všechny byl tak oblečené a bylo řečeno: církev USA. Téměř jsem omdlel.

Hned nato jsem opět uslyšel skutečně nádhernou hudbu a již přicházela Nevěsta znovu. Řekl: „Přesto i toto vyjde.“ Když přecházela, byla právě tak jako ta první, šla v taktu hudby Slova Božího a kráčela kolem. Když jsem to viděl, zvedl jsem obě ruce a plakal. Když jsem přišel opět k sobě, stál jsem na mé verandě a hleděl přes pole.

Co to znamená? Bude to stejná Nevěsta, tentýž druh, utvořená ze stejného materiálu, jako byla ta na počátku.

Čtete Mal. 4, poslední část a hleďte, zda v posledních dnech nemáme mít poselství, skrze které mají být srdce dětí obráceny k otcům – tomu původnímu poselství z letnic, slovo za slovem. Bratři, sem jsme dorazili.

Tato církev má obdržet znamení. Vidíme v Písmu, že to bude její poslední znamení. Ty těžké porodní bolesti nastanou v tomto laodijském období. Církev se chystá opět родit.

Nebude existovat žádná další organizace. Zeptejte se historiků. Každý ví, že po každém poselství, které se stalo, z toho vznikla organizace. Ó, udělali organizaci z poselství Alexandra Campbella, Martina Luther a a všech ostatních. Probuzení, vzniklé z poselství obvykle trvá jen asi tři roky. Toto existuje již patnáct let a nevznikla z toho žádná organizace. Proč? Pleva byla ta poslední. Dosáhli jsme konce.

Vidíte ty porodní bolesti? Chápete, co probíhá? Jen malá menšina se dostane ven. Proto volám a namáhám se, proto usiluji a odkládám stranou veškerou přízeň lidí na zemi, abych získal zalíbení Boží tím, že v Jeho Slovu půjdu vpřed.

Ona má bolesti. To je ono. Je před porodem. Musí volit. Rukopis je na stěně. Vidíme, že země je tak daleko, aby zahynula. To souhlasí. Vidíme i církev; je zkažená, takže i ona je skoro hotova, aby zanikla. Oboje má porodní bolesti: svět i církev. Musí se zrodit nový svět a nová církev, v nichž půjdeme do Tisíciletého království. To víme.

Podívejte se sem. Nyní ke konci ještě jednou dobře poslouvejte. Bůh jí dává poslední znamení: její poslední poselství. Poslední znamení je, že se musí dostat do stavu, ve kterém byla na počátku. Vidíte, jak to bylo tehdy, ve všech těch letech od Malachiáše až po Krista, když neměli žádného proroka. Podívejte se, jak to bylo ve všech těch letech až dosud a jak to bylo tehdy, kdy do ní vnikla zkaženost. Pozorujte zemi, jak tomu vždy bylo, v čase Noé, atd. Musí být ve stejném stavu a my poznáváme, že tomu tak je. „Jak tomu bylo ve dnech Noé ...“ Vidíme, jak všechny tyto věci dostávají podobu. Potom dostaneme poslední znamení.

V Luk. 17:28 řekl Ježíš, že při příchodu Syna člověka to bude tak, jak to bylo ve dnech Sodomy, jako to bylo v Sodomě. Ježíš četl stejnou Bibli, tu stejnou první knihu Mojžíšovu, kterou čteme i my. Toto nyní nepřehlédněte. Ježíš četl tutéž Bibli, kterou čteme my. A On řekl Svě církví: „Sledujte minulost a dávejte pozor, kdy se navrátí dny Sodomy,“ – perverzní lidé, kteří ztratili svou přirozenou žádost. Podívejte se dnes na tu homosexualitu, jak narůstá v celém světě. Teprve nedávno to bylo v novinách. Měli byste přijít do mé kanceláře a číst dopisy matek, které píší kvůli svým synům. Jen v Kalifornii stoupla homosexualita o 20-30%, jak mám za to. Vyšlo najevo, že dokonce velký počet lidí z vlády je homosexuální. Vy lidé z vlády to víte. Četl jsem o tom v časopisech a o mnohých jiných věcech, které se staly. (Někdo ve shromáždění dává poselství v jazyku a výklad. – překl.)

Mám-li správné porozumění pro Písmo, pak se tu stalo přesně to, co Bůh řekl: „Proto nechť ten, kdo mluví v jazycích, se modlí také o dar vykládání.“ Bůh tím potvrdil, že toto je pravda, že jsem vám řekl pravdu. Je to pravda – je to tak!

Nuže, hleďte, co bylo posledním poselstvím ve dnech Sodomy, o nichž mluvil Ježíš? Dávejte nyní pozor. Bylo to krátce předtím než byl pohanský svět spálen ohněm. Snažte se tomu porozumět. Co se stalo? V Sodomě bylo několik vlašných členů církve, jako Lot a jeho skupina. Byl zde však jeden muž, který již vyšel. On tam nebyl ani

dříve. Byl to Abraham, který měl zaslíbení, že dostane syna. Rozumíte tomu? Potom řekněte „amen“. Dobrá.

Bůh se rozličným způsobem zjevil Abrahamovi – avšak nyní, krátce před vyvrcholením, před zničením, se objevil jako muž. Přišel jako muž. Abraham šel Bohu vstříc.

Nyní řeknete: „ON nebyl muž, Bůh byl v tom muži.“ Abraham Ho nazval Elohim! ON byl muž.

Hleďte, posadil se zády ke stanu a zeptal se: „Kde je tvoje žena Sára?“

On odpověděl: „Ve stanu.“

Tedy On řekl: „Za rok kolem tohoto času tě navštívím; pak se Mé zaslíbení naplní.“ Tu se Sára smála sama v sobě. ON se zeptal: „Proč se Sára smála?“

Toto se tedy tehdy stalo. Tím jsem vám chtěl ukázat poslední znamení, které Abraham viděl – ti vyvolení, kteří nebyli v Sodomě. V žádném případě toto podobenství nepřehlédněte. Tato skupina, která se nacházela venku, vůbec v Sodomě nebyla. Dva andělé šli dolů do Sodomy a když tam přišli, našli Lota. Byl odpadlý a žil mezi těmi homosexuály a perversními lidmi. Vy ten příběh znáte. U Abrahama však zůstal jeden: byl to Elohim. Oni tam dole kázali Slovo a ranili je slepotou, takže nenašli dveře. Tak je tomu i dnes.

Ale ten jeden, který zůstal u vyvolaných, vykonal před Abrahámem zázrak, aby mu ukázal, kdo On byl a že byl s Abrahámem. Zeptal se, proč se Sára smála kvůli tomu dítěti. Sára vyšla ven a řekla, že se nesmála. Ale On pravil: „Ale ano, smála jsi se.“ Byl by ji na místě usmrtil, kdyby nebyla částí Abrahama. Právě tak by nás Bůh usmrtil, kdybychom nebyli částí Krista. Jen milost Kristova nás všechny udržuje, i pochybovače a takové, kteří překrucují Slovo.

Ale všimněte si, co se stalo. Ježíš se potom opět obrátil a řekl: „Jak se dělo ve dnech Lota, stejně tak to bude i ve dni, v němž se bude zjevovat Syn člověka.“

Syn člověka znamená v Bibli vždycky „prorok“ ON přišel ve třech označeních Syna: jako Syn člověka, Syn Boží a Syn Davidův. Sám Sebe označil za Syna člověka, protože Jeho služba byla službou proroka, vidoucího. ON pravil: „Až to bude jako za dnů Noe, kdy se Syn člověka začne zjevovat, to bude ten konečný čas.“

Zamysleme se nyní trochu. Svět nikdy neměl posla pro celý svět. Měli jsme Finneye, dále Sankeye, Moodyho, Knoxe, Calvina, atd. Všude na světě existovali poslové pro církev v jejích porodních bolestech, ale nikdy jsme neměli muže, který by vystoupil mezinárodně s poselstvím a jehož jméno by končila na *ham*. *Abraham* má sedm písmen. Dnes máme jednoho, jehož jméno je *Graham*. Má šest písmen a šest je číslo světa, jako počet dní stvoření.

Měl kdy svět až do tohoto věku muže, který by vystoupil a kázal světu venku, aby lidi odtamtud vyvolal: „Čiňte pokání! Čiňte pokání! Vyjděte ven, jinak zahynete!“ *Graham* – hleďte, co on činí: káže Slovo, oslepuje ty, kteří zůstávají venku a volá: „Vyjděte ven!“ On je poslem od Boha. Ježíš řekl, že toto se stane v čase, kdy se Syn člověka bude zjevovat. Kde se to stane? Venku, v kostelních systémech, ve světě. A oni začínají toho muže za to nenávidět.

Ale vzpomeňte si, existovala rovněž skupina, která byla duchovní – „Jákobova skupina“, ne „Ezauova skupina“. Byla zde „Jákobova skupina“, která očekávala syna a která se nenacházela v tomto Babyloně. Přijali posla. Co On učinil tak velikého a neobyčejného, aby ukázal, že dorazili do konečné doby? ON poznal myšlenky, které byly v Sářině mysli. Když Ježíš, Syn Boží byl v těle, prohlásil, že Duch Boží se v konečném čase opět vrátí do této malé, vyvolené skupiny a bude se zjevovat stejným způsobem.

Porodní bolesti! Ó bratře, prosím, pokus se tomu rozumět. Namáhej se. Otevři na minutu své srdce. Popatři na Ježíše. Stejný Bůh je nyní zde. ON je tentýž; On tyto věci zaslíbil. A jestliže je zaslíbil, jistě je také mocen vykonat je.

Skloňme nyní na okamžik hlavy. Rád bych, abyste se vážně zamysleli.

Otče, nyní je to ve Tvých rukou. Udělal jsem všechno, co jsem mohl. Prosím Tě, pomoz těm lidem, aby tomu porozuměli. Semeno bylo zaseto; rozlij na ně vodu Ducha, Pane a zavlaz je ke Tvoji cti. Jestliže jsem učinil chybu, Pane, nestalo se to úmyslně. Prosím, ó Bože, rač to vyložit přímo jejich srdcím, aby to poznali a pochopili. Dej to, Pane, prosím o to v Ježíšově jménu. Amen.

Pán vás žehnej. Miluji vás. Bůh, který toto slovo kázal, tento Bůh nese odpovědnost za Slovo. Já jsem odpovědný za to, abych je řekl. Oživit je musí On. Tentýž Bůh je zde.

Kolik vás má nějakou nouzi? Zvedněte ruce. Zaslíbil On, že bude v posledních dnech konat tyto věci? Pohleďte nyní sem ke mně. Je to tak, jako když Petr a Jan řekli: „Pohleď na nás.“ Vidíte, oni ho k tomu vyzvali. Podívejte se sem. Prosím, nepobíhejte nyní sem a tam. Usiluji z celého srdce a se vším, co ve mně je, abych byl skutečně bohabojným. Každý z vás má nějakého ducha, ačkoli jste jednota, a já se snažím podchytit víru lidí.

Jedna žena šla, dotkla se Jeho roucha, odešla a posadila se. Ježíš jí řekl, čím trpěla a ona byla uzdravena. ON zaslíbil, že bude opět konat totéž, a že se Syn člověk bude zjevovat, jako za času Sodomy. Svět je opět v tomto stavu. Kostelní církev je v tomto stavu. Dodržel Bůh Své Slovo? Podívejte se, zda to učinil nebo ne. Ó, měli jsme znamení, poskakování, mluvení jazyky, proroctví, atd. – ale počkejte; jsou ještě další znamení. Máme mnoho napodobenin podle těla. To však nechává to pravé o to víc zazářit. Každý falešný dolar je zdůrazněním toho pravého.

Modlete se a věřte. Vyzývám vás, abyste to dělali. Podívejte se sem a věřte, co jsem vám řekl. Kolik vás věří, že toto je pravda? Jistě, kdokoliv vy jste a kdekoliv jste. Pokud vím, neznám zde nikoho, kromě Billy Daucha a jeho ženy, kteří sedí zde vpředu. Ty znám. Myslím, tento kazatel z Německa a dva nebo tři lidi tam na druhé straně také znám. Tam vzadu ve shromáždění také ještě někdo je. Vyzývám vás, abyste věřili, že to, co jsem vám řekl, je pravda.

Co bylo, když Anděl Páně sestoupil před 33 lety tam nad řekou a učinil ten výrok? Jak jsem to mohl vidět, když můj vlastní baptistický pastor mě vyloučil z kostela a řekl: „Měl jsi tíživý sen, Billy.“

Řekl jsem: „Nebyl to tíživý sen, doktore Davisi. Je-li toto váš postoj, milerád vám vrátím svoji členskou legitimaci.“ Věděl jsem, že někdo někde bude, kdo tomu uvěří. Bůh by neposlal poselství, kdyby tu nebyl někdo, kdo je přijme. Ó, jistě, když jsem vystoupil a modlil se za nemocné, bylo to velmi krásné. Ale když jsem začal říkat pravdu Slova, bylo to jiné.

Vězte, že to tak bylo s každým poselstvím. Ježíš byl obdivován, když šel do církve a uzdravoval lidi a pod. Ale jednoho dne se posadil a řekl: „JÁ a Můj Otec jedno jsme.“ Ó, a bylo to tady. „Nebudete-li jíst tělo Syna člověka a pítí Jeho krev, nebudete mítí života v sobě.“ ON to nevysvětlil. Chtěl vidět, kdo s Ním zůstane. Ano. Co myslíte, že lid

s doktory a podobnými tomu řekli? „Tento muž je upír. Jak můžeme jíst Jeho tělo a pít Jeho krev?“ ONto nevysvětlil. Apoštolové přesto setrvali pevně na Slovu. Nedbali na to, že tomu nerozuměli; prostě tomu věřili. Věděli, na čem byli, neboť viděli skutky Boží. ONřekl: „Ony to jsou, které o Mně vydávají svědectví.“

Tam sedí jedna žena. Zvedla ruku. Můžete si o mně myslet, že jsem fanatic, chcete-li, ale ten stejný ohnivý sloup, který vedl děti Izraele pouští, je právě nad touto ženou.

Vzpomeňte si, že Ježíš pravil: „JÁ jsem z Boha vyšel a vracím se zpět k Bohu.“ Chtěl Židům říci, že se po Svě smrti a pohřbení opět vrátí k Bohu. ONbyl skálou na poušti. ON byl ohnivým sloupem. „JÁ jsem ten JÁ JSEM.“ Kdo byl ten JÁ JSEM? Ohnivý sloup v hořícím keři. Souhlasí to? Stal se tělem a bydlel mezi námi. ONřekl: „Vyšel jsem od Boha a vracím se zpět k Němu“, aby opět přišel v podobě Ducha svatého. Dnes je On zde u nás. Byly o tom pořízeny vědecké snímky. Nyní je zde, aby potvrdil ještě více, než nějaký vědecký snímek nebo něco podobného. ONje zde, aby to dokázal, neboť On to je. „JÁ, Syn člověka, se zjevím v onom dni.“ Tam On nyní je a já se dívám přímo na to. Řeknete: „Ty to vidíš?“ Viděl to i Jan, ale ti ostatní to neviděli.

Hleďte, nyní to slouží k potvrzení. Tuto ženu neznám. Ještě nikdy jsem ji ve svém životě neviděl. Avšak s jedním z jejích údů to není v pořádku a za to se ona modlí. To je pravda, paní. Operovali ti to. Vedle tebe sedí tvůj manžel. Nepocházíš odtud; jsi z Kalifornie. Jmenuješ se Rowanová.

Vaše žaludeční potíže jsou pryč, můj pane. Měl jste přece nemocný žaludek, že ano? Dobrá, všechno je pryč.

Tvoje noha je uzdravena. „V onom dni, až se Syn člověka bude zjevat!“

Docela vzadu sedí muž, černochoch. S jeho očima není něco v pořádku. Práce, kterou koná, souvisí s auty, leští auta. To je pravda. Tvé oči se horší. Ty jsi právě věřil, že ano? Stalo se s tebou něco obzvláštního. Jmenuješ se Fred. Je to tak. Tvé příjmení je Conner. To souhlasí. Věříš nyní? Pak už ti tvé oči nebudou dělat problémy. Nikdy ve svém životě jsem toho muže ještě neviděl.

Ten muž tam docela vzadu také není odtud, ale z Kalifornie. Má špatná záda. Pane Owensí? Pán Ježíš tě uzdravuje. Ve svém životě

jsem toho muže nikdy neviděl a nic o něm nevím. Sleduji prostě světlo, kam jde. Jen kdybyste tak mohli věřit!Všechno je možné tomu, kdo věří.

Tem malý chlapec, který sedí zde, má kýlu. Má brýle a šedý oblek. Frede, Bůh tě uzdravuje, jestli tomu věříš. Přijmeš to? V pořádku. Nikdy jsem ho ve svém životě neviděl.

Paní Holdenová, která viděno od něho sedí tam vzadu, trpí oční chorobou. Neznám tu paní – nikdy jsem ji ve svém životě neviděl, ale souhlasí to. Jen kdybys mohla věřit!

Proč pláčeš sestro? Nervově jsi se zhroutila, máš bronchitidu, srdeční nemoc. Věříš ty, tam na konci té řady, že tě Bůh uzdraví? Uvěříš-li z celého srdce, Ježíš Kristus tě uzdraví. Všechna nervozita tě opustí a pocítíš, jak se ti opět vrací zdraví. Dábel tě obelhává. Přijímáš to? Pak pozvedni ruku a řekni: „Přijímám to.“ V pořádku. Je to docela pryč.

Tato církev má porodní bolesti. Nechcete nyní v Jeho přítomnosti učinit svoji volbu? Vyložil jsem vám jednoznačně Slovo, v němž On řekl, co bude činit. Pročešte tuto budovu, zeptejte se každého, kdo byl vyvolán a osloven a vyšetřete, zdali jsem je kdy viděl, znal nebo o nich něco věděl. Myslíte, že nějaký člověk by to mohl učinit? Je to nemožné. Avšak co je to? Syn člověka! Slovo Boží je ostřejší než dvoušedý meč; proniká, až oddělí duši a ducha a zjevuje tajemství srdce. Stejně jako tehdy, když se zde na zemi v Synu Božím stal tělem, je i nyní zjevováno skrze Syna Božího, který přišel, aby vyvolal Nevěstu z tohoto systému.

„Vyjděte z toho ven!Oddělte se!“, praví Bůh. Nedotýkejte se jejich nečistých věcí, pak vás Bůh přijme. Jste hotovi předat Bohu celý váš život? Jestliže ano, pak povstaňte a řekněte: „Z milosti Boží to chci nyní přijmout, neboť je to všechno dokázáno.“

Haleluja:Chvála buď Bohu! Věříte Mu? Jednoduše tedy zvedněte své ruce a modlete se se mnou. Vyznejte svoji chybu! Porodní bolesti – je těžké umírat. Avšak zemřete právě nyní. Zemřete! Vyjděte ven z vaší vlastní nevíry!Pojďte ven!Toto je to ohlášené Slovo Boží, jaké bylo tehdy, když Ježíš přišel na zem; je to opět Ježíš Kristus, který se mezi vámi potvrzuje.

Abraham dostal zaslíbeného syna bezprostředně poté, co se to stalo. Právě tak Ježíš opět přijde. To je Jeho Duch. ON je blízko u země.

Jeho příchod je tak blízký, že je ochoten vás přijmout, budete-li ochotni to přijmout. Zvedněte nyní své ruce a modlete se se mnou.

Pane, náš Bože, dej, aby všichni ti kněží přišli k oltáři. Nechť lidé vzkřiknou. Ať ohnivý i oblakový sloup vejdou dnes do lidí a vystřízliví je, Pane, aby poznali přítomnost živého a mocného Boha. Dej to, Pane. Přijmi je. Modlím se touto modlitbou za jednoho každého z nich, ve jménu Ježíše Krista. Naplň Duchem svatým každého, kdo jej dosud nemá. Pane, nechť se stane probuzení tohoto polního tažení, tohoto shromáždění právě nyní k velkému a mocnému vylití Ducha svatého. Nechť jsou nemocní uzdraveni, ať slepí vidí, mrzáci ať chodí. Nechť se živý Bůh oznámí v přítomnosti lidí, jak tomu bylo dnes odpoledne a nechť to lidé přijmou. Prosím o to ve jménu Ježíše Krista.

Zvedněte nyní své ruce, vzdejte Mu čest a přijměte, zač jste se modlili.

*****

*****

*

Vydavatel: misionář Ewald Frank,
Postfach 100707, 47707 Krefeld, Německo
www.freie-volksmission.de

Svobodná lidová misie, informační kancelář
Doubecká 556, Jahodnice, Praha 9 - Kyje, CZ-198 00

internet: www.svobodnalidovamisie.cz

e-mail: info@svobodnalidovamisie.cz

☎ 281 931 729

Slobodná ľudová misia, I. Krasku 18, Trnava, 917 05

internet: www.misia.sk

e-mail: info@misia.sk

☎ 0905 414 701

WB 1965-01-24
Bolesti zrodu
CZ